

T DE TEATRE
DONES

COM JO

DE PAU MIRÓ

NOTES DEL DIRECTOR

LA TRAMA

Dones com jo Una dona, que s'apropa als 50 anys, surt una nit de casa seva i, decideix no tornar. S'amaga en un estudi d'uns 30 metres quadrats que li ha aconseguit una amiga seva. L'estudi és al Raval de Barcelona, una zona de la ciutat que no coneixia gaire. No vol sortir d'allà. Vol desaparèixer durant un temps. Estar sola. Menjar pizza, veure pel·lícules i partits de futbol. Vol aïllar-se del món. Però per què? Què li va passar aquella nit quan va decidir deixar-ho tot? Què és el que va fer canviar la seva vida completament?

Tres amigues seves, amigues de l'adolescència amb qui no ha perdut el contacte, s'amoïnen per ella. Era una dona aparentment feliç, amb un fill i un marit. Les tres la visiten i, malgrat ella no es deixa ajudar, la recolzen, li fan companyia. Miren de fer-la recapacitar, pensen que potser es tracta d'una depressió, però la dona que ho ha abandonat tot sembla que està més lúcida que mai. Quan li pregunten perquè va marxar de casa, ella respon vaguetats. Amaga la veritable raó. De moment no té ganes d'explicar-ho. En certa manera, la seva acció contagia una mica a les altres, es

qüestionen la vida que porten. A poc a poc, s'acaben enmirallant les unes en les altres. Sortirà d'aquell estudi? Tornarà a la seva vida d'abans?

Quan la història sembla que seguirà el plàcid camí de les reflexions sobre l'ofici extremadament dur de ser dona a prop dels 50, **tot plegat fa un gir insospitat**. Troben per casualitat una maleta a l'estudi. El que hi ha dins transforma una història de sentiments en una història d'acció i suspens.

ELS PERSONATGES

Una és biòloga, però treballa en un peatge.

L'altra és arquitecta, però no té feina.

L'altra és arqueòloga, però fa el que pot (actualment neteja escoles i domicilis).

L'altra és mestra, però l'acaben d'acomodar.

Cadascuna d'elles té la seva pròpia història, el seu conte, però si les ajuntem, en el fons només n'expliquen una, d'història: la d'unes dones de 50 anys que són molt més fortes i molt més resolutives del que es pensen.

L'ESPAI

La dona que ho ha abandonat tot es refugia en un estudi d'uns trenta metres quadrats. És un despatx "clandestí" d'un advocat (difunt), un lloc que molt poca gent sap que existeix. És petit però hi té tot el que necessita: una nevera, un sofà llit, un televisor i sobretot una finestra des d'on pot veure una part que no coneixia de la ciutat.

EL CONTEXT

L'actual situació de crisi tenyeix el dia a dia dels personatges.

Una arquitecta, una arqueòloga, una biòloga, i una mestra. 4 dones que pertanyen/pertanyien a la classe mitja, aquesta classe que diuen que està desapareixent.

El perill és que els individus, en aquest cas quatre dones properes als 50, desapareguin amb aquesta classe mitja.

La situació de crisi econòmica topa amb la situació de crisi personal dels personatges. L'horitzó dels 50 provoca en aquestes dones una certa sensació d'abisme. El tòpic que proclama aquesta societat, basada en el consum i en la imatge, diu que les dones als 50 anys comencen a fer-se invisibles.

Elles, les quatre dones de la nostra obra, lluiten contra l'estupidesa i la inèrcia d'aquesta mena de lleis no escrites, però no és tan fàcil com sembla, o com voldrien.

Sigui com sigui, la proximitat d'aquest abisme fa que després de molt temps tornin a mirar-se a elles mateixes.

S'havien entregat massa als altres i s'havien oblidat massa d'elles.

ELS SOMNIS ESTAFATS

Si miren enrere s'adonen que la majoria de somnis que tenien fa trenta anys no s'han fet realitat, no poden reclamar enlloc aquest somnis estafats. En el fons el que troben a faltar és una mica d'adrenalina. S'han tornat massa pràctiques. Massa sentit comú. Massa sacrificis. Per sort, l'argument les fa posar en una situació perillosa, se'n sortiran? Segurament estan més preparades del que es pensen per viure situacions extremes. Són dones fortes, malgrat les seves febleses.

EL GÈNERE I LES TRILOGIES

El que comença sent una història íntima es transforma en una comèdia negra on el suspens agafa el relleu.

Dones com jo és la tercera part de la trilogia generacional que va començar amb ***Els Jugadors***, que s'ocupava dels homes que s'apropen als 60, i a poc a poc, són apartats per la societat. ***Un refugi Indie***, que s'acostava als joves de vint i pocs anys per parlar de les dificultats que té la joventut en l'actual situació de crisi. I ***Dones com jo*** s'apropa a dones que tenen quaranta i uns quants més, per fer una mirada lleugera però compromesa al rol de la dona en aquests dies.

PAU MIRÓ (BARCELONA, 1974)

Llicenciat en Art Dramàtic per l'Escola Superior d'Art Dramàtic - Institut del Teatre (1999).

Com a dramaturg ha estudiat en seminaris a l'Obrador de la Sala Beckett impartits per Carles Batlle, Sergi Belbel, Xavier Albertí, Sanchis Sinisterra, Martin Crimp, Juan Mayorga i Javier Daulte. També és fundador de la companyia Menudos, formada per exalumnes de l'Institut del Teatre, companyia que finalment adoptà el nom de La Fantàstica.

En el terreny de la dramaturgia i direcció, un dels seus darrers treballs és **Els jugadors**, estrenat al festival Temporada Alta (novembre de 2011) i amb posterior estrena al Lliure de Gràcia l'abril de 2012. El text d'**Els jugadors** (premi Butaca al millor text 2012) ha estat traduït a l'italià, el grec i el castellà. I al gener de 2013 ha estat estrenat amb gran èxit de crítica i públic al Piccolo Teatro de Milà, guanyant el prestigiós premi italià Ubu 2013, en la categoria de millor novetat estrangera. També ha escrit i dirigit **Viatge a la Lluna**, estrenat a Temporada Alta (desembre 2012), un espectacle musical amb música d'Albert Guinovart

estrenat al Teatre Nacional al desembre de 2012. Al novembre de 2010 dirigeix **Pluja constant** a la Sala Villaroel. Durant la temporada 2008-2009 estrena la Trilogia Animal, trilogia que rep el premi de la crítica al millor text. Dins de la trilogia el 2009 estrena **Girafes** al Teatre Lliure en el marc del festival Grec 2009, al març de 2009 estrena **Leons** al TNC en el marc del projecte T6 i el 2008 estrena **Búfals** al festival Temporada Alta (espectacle inaugural del festival). El 2008 estrena al teatre Condal de Barcelona **Enfermo imaginario**, de la qual és coautor. El 2007 estrena a la Sala Beckett **Singapur** en el marc del projecte T6 del TNC. El text és nominat als premis Butaca en la categoria de millor text. El 2007 estrena **Los persas. Réquiem por un soldado**, amb dramaturgia conjunta amb Calixto Bieito. El 2006 s'estrena al Versus Teatre **Banal sessions of Fedra**, espectacle del qual és autor i director i pel qual obté el premi al millor muntatge en l'11a Mostra de Teatre de Barcelona, i també **Somriure d'elefant**, text nominat als premis Butaca en la categoria de millor text i que s'estrena en el marc del festival Grec a la Biblioteca de Catalunya. El text ha estat traduït al castellà, a l'italià i a l'eslovac.

El mateix any estrena a l'Espai Lliure del Teatre Lliure **Bales i ombres (un western contemporani)**, espectacle del qual és autor i director. El text també és nominat als premis Butaca en la categoria de millor text.

El 2005 estrena **Happy Hour**. Seva és la dramaturgia i la direcció. L'espectacle s'estrena al Teatre Lliure dins del cicle *Assaig obert* i posteriorment, al gener de 2005, es presenta al Teatre Borràs de Barcelona. És nominat als premis Butaca en la categoria de millor text.

El 2004 estrena **Plou a Barcelona**, sota la direcció de Toni Casares, a la Sala Beckett. L'espectacle rep 5 nominacions als premis Butaca, entre les quals destaquen el premi al millor text i al millor espectacle de petit format. El text ha estat traduït al castellà, l'italià, el francès, el portuguès, el polonès, l'alemany, el basc i l'anglès. El text es presenta el gener de 2011 a Londres, al Cock Tavern Theatre, i el 12 d'octubre de 2007 a Nàpols, al Teatro Nuovo. Al juny del 2008 s'estrena al Piccolo Teatro de Milà, muntatge pel qual rep el Premi Nacional de la Crítica d'Itàlia i 4 premis dels més repre-

sentatius dins del panorama teatral italià. També se'n fa una versió radiofònica a la RAI i una versió cinematogràfica. L'editorial italiana Guida publica el text sota el títol *Chiòve*. Aquest mateix text participa en la Setmana de Cultura Catalana a Xile (2005) i la Setmana de Cultura Catalana a São Paulo (Brasil) i és publicat per la Universitat de Richmond (Nova York). La versió castellana s'estrena al Festival de Otoño de Madrid el 2006 sota el títol *Lluvia en el Raval*, a càrrec de la companyia Segundo Viento, a la Cuarta Pared. L'espectacle també s'ha estrenat a Buenos Aires, Veneçuela i Córdoba (Argentina). D'aquest text se n'ha fet una versió radiofònica per a Ràdio Barcelona i un guió cinematogràfic, amb adaptació de Carles Mallol i Pau Miró i dirigit per Carles Torrens. El text també s'ha estrenat l'any 2010 al Canadà.

Pau Miró també ha escrit i dirigit ***Parai-gües elèctrics*** (2003), estrenat a la Sala Trono Villegas de Tarragona el 2002; ***Una habitació a l'Antàrtida***, del qual és autor i director (Teatre Malic, 2000), i ***La poesia dels assassins***, del qual és autor i director (Teatre Malic).

T DE TEATRE H D'HISTÒRIA

T de Teatre, 21 anys de trajectòria

Una aventura original i singular comença el maig de 1991 quan cinc joves actrius acabades de graduar-se a l'Institut del Teatre de Barcelona opten per no consumir-se al costat del telèfon esperant la trucada d'un director que les sol·liciti i prenen la iniciativa de volar pel seu compte. Pere Sagristà, un company de les cinc protagonistes, els proposa llegir el volum de Patricia Highsmith, ***Petits contes misògins***, publicat per primera vegada el 1977. Fascinades per la hilaritat i la ironia d'aquests relats, decideixen posar-se a treballar amb el material de l'autora nord-americana.

Creen la companyia per presentar en societat el que serà el seu primer espectacle i la bategen amb el nom **T de Teatre**, per la debilitat que tenen totes elles al te. És un amic comú, Daniel López-Orós, qui a partir d'aleshores s'encarregarà de la producció executiva.

En aquest primer muntatge, la companyia aposta per la senzillesa escènica: dos tamborets, una taula, una cadira de fòrmica i una butaca són els únics elements escenogràfics. El pes de l'espectacle recau, doncs,

en el text i en la interpretació de Mamen Duch, Rosa Gà Miz, Míriam Iscla, Carme Pla i Àgata Roca. **T de Teatre** continuarà fidel a aquesta puresa escenogràfica, convertint-la en una de les seves constants.

Les primeres funcions d'aquest espectacle es poden veure al circuit alternatiu (La Cuina, Sala Beckett, Fira de Teatre al Carrer de Tàrrega). L'interès que desperta entre els espectadors provoca que la producció iniciï un pelegrinatge per diverses sales de Barcelona (Mercat de les Flors, Villarroel Teatre) i una gira per gran part de la Península, participant en diversos festivals i actuant en nombroses ciutats espanyoles. Obtenen una excel·lent acollida de crítica i públic i reben el **Premi de la Crítica de Barcelona a la Revelació Teatral de la Temporada**.

La segona peripècia teatral té nom masculí: **Homes!**, dirigida per Sergi Belbel, arriba el 1994 al Mercat de les Flors. Disseccionen irònicament el sexe oposat a partir de creacions pròpies i d'alguns relats encarregats a quatre dramaturgs. L'èxit de públic manté l'espectacle sis mesos en cartell i posteriorment engega una gira per Catalunya i per diverses ciutats espanyoles. Rosa Gà Miz

decideix iniciar una carrera en solitari i l'actriu Marta Pérez entra a formar part de la companyia.

Marxen a Madrid el 1995 per representar l'espectacle durant un mes i mig, però l'èxit les sorprèn i **Homes!** es manté un any seguit en la cartellera del Marquina. Aquest triomf a la capital és decisiu per a la companyia i els permet accedir als circuits de gira comercials. Se'n van cap a les Amèriques, on al teatre La Plaza de Buenos Aires acollirà durant tres mesos les últimes funcions d'**Homes!** el 1997. La companyia promet estrenar el seu proper espectacle en aquesta ciutat. I ho compleix. Així és com a l'abril de 1998 viatgen a Buenos Aires per estrenar **Criatures**, una creació sobre l'imaginari infantil, codirigida per **T de Teatre** i David Plana. Per primer cop són quatre les actrius que trepitgen l'escenari. L'Àgata Roca assumeix en aquest muntatge les tasques d'ajudant de direcció.

Amb un ull que mira als nens i l'altre que observa als adults, **Criatures** arriba a Barcelona el setembre i s'instal·la al teatre Poliorama novament amb gran èxit de crítica i de públic. Inicien una gira per tot Catalunya, i

també s'estan al Teatro Lara de Madrid durant vuit mesos. Continua un llarga gira per Espanya i retornen al Poliorama per finalitzar l'espectacle.

Criatures és nominat als Premis MAX com a millor espectacle teatral i rep un Premi Butaca en la categoria de Millor Text Teatral de la Temporada.

La primera experiència en el terreny televisiu té lloc l'any 2000 amb la sèrie **Jet Lag** per a la Televisió de Catalunya. Juntament amb el director de cinema Cesc Gay, la companyia crea una comèdia de situació que reflecteix la vida quotidiana de cinc amigues i els reptes que comporta la vida moderna, amb gran dosis d'humor i sensibilitat. L'acollida és excel·lent, amb una mitjana de 691.000 espectadors, i permet seguir treballant per crear nous capítols que s'emetraran durant els anys 2002 i 2003.

El quart espectacle s'estrena a Artà (Mallorca) al setembre de 2003. **Això no és vida!**, novament dirigit per David Plana, planteja situacions obsessives i compulsives contemporànies tenyides de sarcasme. Després de fer una llarga temporada al Teatre Poliora-

ma, les espera una gira per Catalunya. La primavera del 2004, **Jet Lag** engega els motors de la quarta temporada, i es pot veure a TV3, Canal Satélite i Vía Digital. El bon resultat possibilita que al 2005 s'estrenin nous capítols.

I coincidint amb el desè aniversari de la seva estrena a Madrid, **Homes!** torna a representar-se al Teatro Príncipe de Madrid el febrer del 2005. Per a la reposició, es forma una segona companyia: **M de Misògines**.

T de Teatre crea un nou repartiment on no es busquen dobles, sinó actrius amb capacitat per crear els seus propis personatges, sense perdre el segell personal de la companyia.

Després de vuitanta-un capítols, el febrer de 2006 s'emet la sisena i última temporada de *Jet Lag*.

El 21 d'abril de 2006, la companyia estrena al Teatre Auditori de Granollers **15**, un espectacle que neix amb la intenció de celebrar els quinze anys del naixement de **T de Teatre**. **15** realitza una llarga gira per més de 40 ciutats de Catalunya, València i Ba-

lears, i s'acomiada fent una temporada al Teatre Poliorama.

Aquest mateix any, **T de Teatre** rep la Butaca Honorífica a la Trajectòria Professional (Premis Butaca).

Coincidint amb l'aniversari de la companyia s'edita un llibre-DVD amb l'enregistrament de l'espectacle **15**, i material totalment inèdit com imatges de la primera funció amb públic, entre d'altres.

Com pot ser que t'estimi tant és el títol del sisè espectacle de la companyia. Un thriller escrit i dirigit per Javier Daulte, estrenat el mes d'octubre de 2007 al Teatre Nacional de Catalunya. L'espectacle obté una excel·lent acollida i empen una gira per Catalunya i Balears. A finals d'agost de 2008, l'espectacle torna a Barcelona, aquest cop al Teatre Poliorama, on s'estarà dos mesos.

Un cop finalitzada la temporada a Barcelona, l'actriu Míriam Iscla deixa la companyia.

El canal de TV Paramount Comedy estrena les primeres tres temporades de *Jet Lag*, doblades al castellà per les mateixes actrius.

El setembre de 2009, T de Teatre estrena un petit musical que duu per títol *Nelly Blue*, a la Fira de Teatre Tàrrrega. Aquest nou espectacle és dirigit i cocreat per Marta Pérez. I, a diferència dels anteriors, les actrius de la companyia no hi actuen, ho fan Xavi Mira i Albert Ribalta, els protagonistes masculins de la sèrie Jet Lag. L'espectacle és rebut amb entusiasme pel públic i per la crítica.

Delicades, escrita i dirigida per Alfredo Sanzol, s'estrena al Teatre Poliorama de Barcelona en el marc del Festival Grec 2010, posteriorment realitza una temporada al Teatro Español de Madrid, una llarga gira que l'ha portat per teatres de tot el territori Espanyol, i actuacions a festivals internacionals de Colòmbia, Equador i Paris. **Delicades** ha aconseguit un èxit total de crítica i públic.

El novembre de 2012, estrena la segona col·laboració amb Alfredo Sanzol, **Aventura!**, al Teatre Municipal de Girona, dins del programa del festival Temporada Alta. Posteriorment es presenta a la Sala Fabià Puigserver del Teatre Lliure de Barcelona. I, a hores d'ara, ja ha visitat més de 25 ciutats de tot l'estat.

X DE XIFRES

T de Teatre ha creat vuit espectacles, ha representat més de 2.500 funcions i ha convocat l'assistència de més de 900.000 espectadors.

CRÈDITS

Autor i director:
Pau Miró

Intèrprets:
Mamen Duch
Marta Pérez
Carme Pla
Àgata Roca

Escenografia i vestuari:
Alejandro Andújar

Il·luminació:
Albert Faura

So:
Roger Ábalos

Coreografia:
Roberto G. Alonso

Producció executiva:
Daniel López-Orós

Cap de producció:
Carmen Álvarez

Cap tècnic:
Carles Borrás

Maquinista:
Moli Mallo

Construcció escenografia:
Scenik i May

Fotografia:
David Ruano

Disseny gràfic:
Enric Jardí

Premsa:
Sandra Costa

Web:
Marc Permanyer

Correcció textos:
la correccional

Una producció de **T de Teatre** amb el suport de l'**ICEC** (Generalitat de Catalunya) i la col·laboració del Teatre **La Sala de Rubí**.

Agraïm la col·laboració d'Alex Brendemühl i Joan Solé.

T DE TEATRE

Tallers, 77, 2n 1a

08001 Barcelona

T. 0034 93 426 37 87

M. 0034 607 71 33 76

dani@tdeteatre.com

www.tdeteatre.com

www.youtube.com/user/canaltdeteatre

www.twitter.com/TdeTeatre

www.facebook.com/TdeTeatre.Pagina.oficial

www.instagram.com/tdeteatre

www.vimeo.com/tdeteatre

www.issuu.com/tdeteatre

www.donescomjo.com

Prensa companyia:

LA COSTA COMUNICACIÓ

Sandra Costa i Marta Suriol

Tallers, 77, 2n 1a

08001 Barcelona

T. 0034 93 310 38 88

M. 0034 670 236 496

sandra@lacosta.cat

marta@lacosta.cat

www.lacosta.cat